Осінні сонети

II

Високі гори, а на них
Трава шовкова зеленіла,
І в мрійних думоньках своїх
Про день весінній шелестіла…
Ось несподівано мороз
На гори з снігом приблудився
І на траві тій розстелився,
Не бачачи прозорих сльоз…
Так серце радісно замліє,
І восени коханням мріє,
І бачить ясно-мрійні сни.
Та вмить чиїсь холодні очи
Уб’ють серденько серед ночі,
Як сніг траву ту восени.

IV

В долині гір тече ручай,
Бринить, б’ючися об каміння…
І чути хвилі шепотіння,
Яка тече в далекій край.
Та прийдуть холоди осінні.
Без жалю в лід ручай скують
І буде рідко коли чуть
З під льоду хвилі голосіння.
Так серце вліті засміється.
У ньому пісня пронесеться
Про всю красу весняних днів,
А осінь з нічкою сумною
Обгорнуть серденько журбою
І замира веселий спів.